

Sygn. akt IV Ka 175/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Ewa Rusin SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kinickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015 roku

sprawy **A. M.**

syna A. i E. z domu N.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 26 listopada 2014 r. sygnatura akt II K 1135/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt: IV Ka 175/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie wniósł akt oskarżenia przeciwko A. M. (M.) oskarżając go o to, że w dniu 05 września 2013 roku w O. woj. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (wyniki badań alkometrem: I - 0,94 mg/l, II - 0,97mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...)

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 r. (sygn. akt II K 1135/13)

I. oskarżonego **A. M.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 września 2013 roku;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.525,94 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie od chwili wszczęcia postępowania, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnym wymierzył mu opłatę w wysokości 120 zł.

Apelację od wskazanego wyroku wywiódł oskarżony zaskarżając go w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na braku dowodów na zawartość alkoholu w organizmie i rozbieżności oraz niezgodności zeznań przez patrol policji K. Ż. i Ł. P. oraz świadków: G. J., M. J., W. S. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd I instancji przeprowadził wnikliwie postępowanie dowodowe i wysnuł trafne wnioski co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Skarżący podnosi, iż sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych nie wyjaśniając „rozbieżności oraz niezgodności” w relacjach świadków, jednak nie wskazał na czym wskazane miałyby polegać oraz dlaczego rozumowanie sądu I instancji obarczone jest błędem. Tymczasem lektura bardzo obszernego i analitycznego uzasadnienia zakazanego wyroku prowadzi do wniosków zgoła odmiennych.

Oskarżony został ujęty na gorącym uczynku przez świadka M. J. i już kontakt werbalny świadka z oskarżonym pozwalał na dostrzeżenie jego znacznej nietrzeźwości. Badanie zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego przeprowadzone zostało prawidłowo, co znalazło odzwierciedlenie w treści protokołu z 5 września 2013 roku (k.2). A. M. został przebadany dwukrotnie, podano mu przyczynę badania i opisano jego zachowanie w trakcie badania. Odnośnie przyczyn błędnego zapisu daty na wydrukach z alkometru wypowiedział się sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku czyniąc również dodatkowe ustalenia w tym zakresie (k.204-206 oraz 271-273). Powielanie zatem ujętej tam argumentacji, którą sąd odwoławczy w pełni podziela wydaje się zbędne. Nie ma zatem wątpliwości co do okoliczności pozostawiania oskarżonego w stanie nietrzeźwości, jak też poziomu tego stanu, zaś opinia biegłego M. B. (k.158-159) nie prowadzi, jak chciałby tego skarżący, do zanegowania sprawstwa oskarżonego ani poddania w wątpliwość jego poziomu nietrzeźwości.

Orzeczonej wobec oskarżonego kara nie razi surowością jeśli się zważy na stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który stwarzał nie panując nad pojazdem i mając trudności z wykonywaniem nieskomplikowanych manewrów. W świetle powyższego uzasadnienie znajduje również wymiar środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, powodujący konieczność zweryfikowania zdolności oskarżonego do prowadzenia pojazdów.

Wobec powyższego nie znaleziono podstaw do zakwestionowania trafności zaskarżonego wyroku (art.437§1 kpk).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono kierując się sytuacją zdrowotną i majątkową oskarżonego na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.